

Українська мова

ХАРТІЯ ПРАВ ЛЮДЕЙ похилого віку ТА ОБОВ'ЯЗКІВ ГРОМАДИ

Монсеньйор Вінченцо Палья

Хартія прав людей похилого віку та громадських обов'язків

Комісія з питань реформування системи охорони здоров'я та соціальної допомоги людям похилого віку МОЗ

- Монс. Вінченцо Палья, президент
- Професор Леонардо Паломбі, секретар
- Професор Маріо Барбагалло
- Синьора Едіт Брук
- Доктор Велія Бруно
- Професор Сільвіо Брусаферро
- Доктор Майте Карпіо
- Професор Джамп'єро Далла Зуанна
- Професор Паола Ді Джуліо
- проф. Неріна Діріндін
- Доктор Симонетта Аньєлло Горнбі
- Професор Джузеппе Ліотта
- проф. Алессандро Пан
- Доктор Джанні Рецца
- Доктор Андреа Урбані
- проф. Паоло Вінейс

Індекс

вступ

Для чого потрібна хартія прав людей похилого віку та обов'язків громади

Контекст

Право на захист гідності людини похилого віку

Права на відповідальний догляд

Право на активне стосункове життя

Висновки

Хартія прав людей похилого віку та обов'язки громади

Преамбула

Вартість картки

1. За повагу до гідності особистості навіть у третьому віці
2. За відповідальну допомогу
3. Для активного життя стосунків

оповідання

Вступ

Коли у вересні 2020 року міністр Сперанца призначив Комісію з реформи охорони здоров'я та соціальної допомоги людям похилого віку, епідеміологічна картина пандемії Covid 19 була темною та повною невідомих. Перш за все, тривожне спостереження, яке домінувало на глобальному рівні, полягало в тому, що люди похилого віку, особливо ті, що перебували в інтернатних закладах, були основними жертвами хвороби. У будинках престарілих, будинках престарілих та РДА відбувалася справжня різанина, посилювана умовами ізоляції, в яких жили і, на жаль, помирали хворі. Тому це також трагедія для сімей, дітей та онуків, які не змогли б знову побачити та обійняти своїх близьких через розлуку, нав'язану в цьому середовищі.

Потрібен був новий підхід і новий погляд на той вік життя, якого зараз досягає кожен, щасливу, але складну мету людського прогресу та розвитку останніх двох століть. З цієї причини було вирішено, розробляючи програму радикальної реформи допомоги, почати з перегляду та проголошення принципів захисту прав та поваги до людей похилого віку - населення, яке зараз значно перевищує 20% всього населення в Італії та Європі, але зростає скрізь у світі.

Звідси виникає необхідність написати Хартію прав людей похилого віку та обов'язків громади, щоб усі покоління могли опинитися в союзі для майбутнього, гарантованого гідністю та майбутніми службами, до яких ми всі прийдемо завтра, навіть сьогодні. Молоді люди. Хартія мала надихнути на реформу та мала стати, у наших намірах, культурним, політичним і програмним засобом для радикальної зміни парадигми, яка поставила людей похилого віку в центр соціального та колективного життя.

З цієї причини його було розміщено на початку всього значного документа, розробленого Комісією Сперанци та переданого президенту Драгі у вересні 2021 року. Крім того, мова йшла про те, щоб запропонувати всьому суспільству, усім поколінням їхні обов'язки, щоб права людей похилого віку. Звідси поєднання в назві «прав» з «обов'язками». Хартія, також у цьому відношенні, хоче надихнути новий спосіб уявлення про суспільство, сформульований між поколіннями. Прем'єр-міністр з цієї нагоди заявив: «Робота, яку проводить Комісія, є надзвичайною», — заявив президент Драгі. «Це, — додав він, — ініціатива величезного соціального та етичного значення. Італія повинна гарантувати права людей похилого віку, повагу до гідності особи за будь-яких обставин. Соціальна та медична допомога має бути адекватною та відповідальною. Тому Уряд підтримує представлену сьогодні пропозицію про втручання».

Фактично, у наступні місяці була створена Комісія з політики на користь людей похилого віку під головуванням заступника секретаря Президента Ради Гарофолі, зі штаб-квартирою в Палаццо Кіджі, щоб надати змісту та конкретності запропонованій реформі. . Реформа заснована на принципах Хартії та має на меті залучити молодь і всі покоління до боротьби, яка відновить новий вимір життя літньої людини в повазі, гідності, а також у менш маргіналізованому та менш ізольованому житті.

Зрештою, це дорогоцінне послання, яке Італія, одна з найстаріших і найдовше живучих країн, передає всьому світу про спільну долю, яка є більш гуманною та шанобливою до старших.

Вінченцо Палья

Для чого потрібна хартія прав людей похилого віку та обов'язків громади

Монсеньйор Вінченцо Палья - президент Комісії

Контекст

Пандемія виявила протиріччя суспільства, яке, з одного боку, вміє продовжити життя людей, а з іншого наповнює їх самотністю та покинутістю. Covid-19 знищив тисячі людей похилого віку, тому що ми вже їх покинули. І ми їм у дуже серйозному боргу. Важливо усунути з коренем серйозні недоліки незбалансованої, несправедливої, обтяжливої системи охорони здоров'я, яка сама по собі спричиняє стільки жертв. Нам потрібно перевернути парадигму. Але це можливо лише за умови нового бачення старості.

Демографічна революція, яка сталася з середини минулого століття, вивела на світ новий континент – континент людей похилого віку. Не те щоб раніше не було старших. Але сьогодні вперше в історії ми пережили «масову старість»: на мільйони людей похилого віку більше. Невідомий континент, населений людьми, для яких немає думки ні політичної, ні економічної, ні соціальної, ні духовної. Це вік, який потрібно винайти. Словом, нам потрібне нове бачення старості. Довголіття — це не просто тимчасове доповнення, воно глибоко змінює наші стосунки з усім життям.

Зіткнувшись із цим новим сценарієм, Комісія визнала за доцільне скласти Хартію, яка окреслює деякі надихаючі принципи нової перспективи догляду за людьми похилого віку. Хартія не тільки говорить про права людей похилого віку, але водночас вказує на обов'язки суспільства щодо них. Таким чином життя літніх людей пов'язане з життям суспільства, показуючи неминучий зв'язок між усіма, навіть між різними поколіннями. Хартія конкретно відхиляє вказівки, що містяться в деяких міжнародних документах, таких як Рекомендація Комітету міністрів СМ / Рес (2014) 2 державам-членам Ради Європи щодо заохочення прав людей похилого віку, прийнята 19 лютий 2014 р. та Європейська хартія прав і обов'язків людей похилого віку, які потребують допомоги та довгострокового догляду, складена в червні 2010 р. у рамках Європейської програми DAPHNE III проти жорстокого поводження з людьми похилого віку спільною групою з 10 країн, як частина проекту EUSTACEA.

Хтось може сказати, що розмови про права – це благочестива ілюзія, реальність зовсім інша. Люди похилого віку часто розглядаються як проблема для країни (згадайте лише витрати на соціальне забезпечення, лікарні, фармацевтичні та інші витрати). На жаль, ми забуваємо, що люди похилого віку не тільки заслужили необхідне соціальне забезпечення та допомогу, але часто є головними героями допомоги, наприклад, для своїх онуків або своїх ровесників. І давайте не забувати, що вони становлять досить значну частку ринку, а робота, пов'язана з цим, за деякими оцінками, перевищує 200 мільярдів на рік.

Бачення людей похилого віку, запропоноване Хартією, представляє їх як можливий рушій інклюзивного та сталого розвитку країни. Коротше кажучи, люди похилого віку можуть перетворитися з проблеми на можливість для розвитку нашої соціальної та економічної моделі. Використовуючи термін і концепцію, дорогі єврейській традиції, найглибший намір картки полягає в тому, щоб сприяти справжньому процесу *Tiqqun Olam*: відновити світ навколо найкрихіткішого. Не тільки відновлюючи їхню гідність і гарантуючи захист прав, а й дають нове життя тій соціальній, людській, сімейній і дружній тканині, розірвані явищами індивідуалізму, зубожіння сім'ї, демографічного спаду та залишення територій, які ознаменував Італію 20 ст.

Хартія формулює три контексти прав і обов'язків у стільки ж розділів: 1) повага до гідності літньої людини, 2) принципи та права відповідальної допомоги, 3) захист життя активних стосунків.

Право на захист гідності людини похилого віку

Перший розділ Хартії, присвячений захисту гідності людей похилого віку, встановлює два важливі принципи: «1.1 Людина похилого віку має право самовизначатися незалежним, вільним, поінформованим і свідомим чином щодо життєвого вибору та основні рішення, які його стосуються. 1.2 Обов'язком членів сім'ї та тих, хто спілкується з літньою людиною, є надання їй, з огляду на її фізичний і когнітивний стан, усієї інформації та знань, необхідних для вільного, повного та свідомого самовизначення».

Права та обов'язки тут поєднуються, щоб створити контекст, де свобода вибору – це не порожнє слово, а право на папері. І водночас визначається одна з найбільших проблем літнього життя: позбавлення можливості вибору. Коментар до двох статей це добре пояснює: «У літньому віці ми часто входимо в конус тіні, який, очевидно, визначається станом здоров'я та слабкістю, але насправді є вираженням упередженого віку, згідно з яким літні люди більше не здатні приймати автономні рішення, а також здатність самостійно керувати власним життям. Необхідно відрізнити оцінку фізичної чи когнітивної залежності від передбачуваної нездатності приймати рішення, яка часто перетворюється на неявну дискваліфікацію.

Той факт, що літня людина втратила деякі фізичні та інструментальні здібності жити повсякденним життям (митися, їсти, користуватися грошима, транспортними засобами тощо), не повинен автоматично перетворюватися на судження про нездатність приймати рішення та автоматично замінюватися на рішення сім'ї, опікунів або адміністратора служби підтримки, зловживання, які відбуваються, наприклад, коли літній людині заважають вибрати тип і якість їжі, мати власні документи, що посвідчують особу, або електронний платіж».

Я роблю тут зауваження, починаючи з дебатів про зелену путівку, про обов'язкову вакцинацію, яка оживила сторінки газет у цей час пандемії через стурбованість обмеженнями особистих свобод. Ну, не було жодного рядка про набагато більш радикальну несвободу серед людей похилого віку, особливо інституційних. Нещодавнє розслідування *New York Times* від 11 вересня 2021 року описує використання антипсихотичних препаратів, які систематично вводять людям похилого віку

гості будинків престарілих, механізми обходу закону, причини та наслідки. Це трагічне застосування хімічного обмеження, яке поширюється на 21% мешканців будинків престарілих у Сполучених Штатах. Наприклад, одним із використаних скорочень є діагностика шизофренії, яка використовується у 1 з 9 людей похилого віку в цих установах, тоді як на рівні загальної популяції цифра зупиняється на 1 зі 150, що є величезною розбіжністю. Понад 200 000 людей похилого віку в будинках престарілих США отримали діагнози та «лікування». Це явище не нове, якщо врахувати, що його досліджувала сенатська комісія з 1976 року під промовистою назвою: «Догляд за престарілими вдома в США: провал державної політики».

В Італії поширене також хімічне обмеження. Його точні розміри невідомі, але він являє собою справді скандальний приклад позбавлення особистих свобод. Це прірва, в яку падає багато людей похилого віку в структурах, особливо нелегальних, які використовують хімічне стримування для вирішення проблем нестачі персоналу, непрозорості органічного плану, використання нестабільної зайнятості між різними будинками престарілих тощо. Комісія з питань реформи догляду за людьми похилого віку через Хартію хоче підтвердити права людей похилого віку, засуджуючи зловживання та передбачаючи новий горизонт, на якому має бути розміщене майбутнє людей похилого віку. Засудження стримування також чітко простежується в ст. 3.6 «Людина похилого віку має право на захист своєї психофізичної цілісності та на захист від усіх форм фізичного та морального насильства та неналежних форм фізичного, медикаментозного та зовнішнього обмеження, а також жорстокого поводження та навмисної чи ненавмисної недбалості».

У відповідному коментарі навіть пропонується можливе рішення: «Боротьба з усіма неналежними формами фізичного, фармакологічного та екологічного обмеження видається особливо важливою.

Цей захист має бути забезпечений незалежно від того, чи відбувається насильство, жорстоке поводження чи зневага вдома, в установі чи деінде.

Найефективнішою формою запобігання цьому типу насильства є не використання простих форм технологічного контролю, таких як використання відеокamer, а можливість культивування життя стосунків та взаємодії з зовнішнім середовищем літніми людьми: присутність відвідувачів і волонтерів є найкращим захистом від зловживань, які можуть статися в закритих приміщеннях».

Ці міркування спонукали Комісію запропонувати спосіб реформування ОДА. Я процитую тут уривок із моєї презентації плану реформ президенту Драгі 1 вересня: «1) ОДА повинні бути резиденціями, відкритими для сім'ї, волонтерів, громадянського суспільства, маючи в собі можливість розміщення денних центрів, телемедицина, центри надання місцевих послуг та інтегрованої допомоги на дому. Ступінь відкритості та обміну із зовнішнім світом стає одним із критеріїв акредитації та оцінки якості окремих структур. Це має на меті уникнути страшного та широко поширеного стану ізоляції та самотності в майбутньому, який, на жаль, стався під час пандемії коронавірусу. У рамках континууму догляду та стосовно до лікарень, RSA можуть взяти на себе роль у перехідному догляді з метою остаточної реінтеграції реабілітованих та стабілізованих літніх людей у їхній дім. 2) Саме для цієї зміни функції переглядаються стандарти щодо персоналу, обов'язкового обладнання та медичного, медсестринського та реабілітаційного персоналу, необхідного для належного функціонування ОДА. 3) Такий

аванси вимагатимуть перегляду тарифної системи, з одного боку, але також прозорості та зобов'язання публікувати штатний розклад, з іншого».

Тому просуваються три зміни: абсолютна вимога відкриття структури назовні як критерій акредитації, зміна функції інтернатного догляду як частини континууму в динамічній рівновазі як перехідний момент, а не як кінцева станція, строгий контроль і прозорість органічної рослини, а також її відповідне покращення. Боротьба з незаконним будівництвом також означає вимогу, щоб усі споруди були відкритими та абсолютно прозорими, доступними та проникними, як всередину, так і назовні. Одним із найбільш суттєвих порушень свободи вибору літньої людини є фізична неможливість зустрічі або виходу з цих структур у режимі, який можна правильно визначити як тюремний.

Тепер я хотів би повернутися, для другого прикладу, до статей 1 і 2, які захищають свободу вибору людей похилого віку. Де прожити свій вік? Це один із основоположних виборів, який потрібно захистити: залишатися вдома. Дуже часто це вирішують родичі або навіть адміністратори служби підтримки, які надто випадково інколи беруть на себе навички, які зводять літню людину до ролі неявно забороненої особи. Але що ще гірше, надто часто вибір продиктований повною відсутністю послуг догляду вдома або економічною неможливістю доступу до них. Якщо, з одного боку, переважна більшість людей похилого віку вирішує залишатися вдома, ми бачимо, що багато перешкод у поєднанні роблять це важким, навіть важким або неможливим через наявність хвороб і станів, що призводять до інвалідності, або через труднощі та бажання родичів та опікунів. . Що про це говорить Статут? Стаття 1.9 встановлює принцип, згідно з яким «людина похилого віку має право залишатися вдома якомога довше».

Це глибока реформа, що видно вже з назви: «Дім як місце догляду за людьми похилого віку». Причина проста і, я вважаю, незаперечна: для тих, хто в похилому віці, дім є місцем їхніх прихильностей і пам'яті, історії та досвіду. Втратити його означає втратити пам'ять, як писав Каміллері, відмовитися від свого коріння і, зрештою, від себе.

Проте трапляється так, що люди похилого віку часто втрачають дім через сімейні обставини, через економічні причини, особливо через відсутність послуг. Комісія дослідила, у співпраці з ISTAT, тему стану людей старше 75 років. Не зупиняючись на результатах дослідження, які зараз опубліковані, я б лише зауважив, що в цій віковій групі є понад мільйон людей похилого віку з серйозними захворюваннями. труднощі рухової діяльності та фізичні та інструментальні аспекти повсякденного життя, без допомоги сім'ї, громадської чи приватної, живуть самі чи з літнім подружжям. Яку свободу вибору мають ці люди, якщо ми не захищаємо їх належною соціальною підтримкою вдома? Подумайте про архітектурні бар'єри, будинки без ліфтів, круті гірські центри, словом, про труднощі тих, хто живе без супроводу. З цих причин Комісія рекомендує безпрецедентне посилення так званого ADI, постійної інтегрованої допомоги в домі. Стаття 1.10 передбачає, що «у разі відсутності або втрати житла літня особа має право на доступ до відповідних економічних вигод, щоб мати відповідне житло». У відповідному коментарі пояснюється, що «право літньої людини залишатися вдома, а також вільно пересуватися як у приватному, так і в громадському просторі, вимагає зростаючої прихильності до усунення архітектурних бар'єрів, втручання, яке дуже часто обумовлюється правилами та складні та громіздкі адміністративні процедури, які по суті

призвести до підриву права людей на мобільність. Право на дім і житло має також мати форму права на негайний доступ до житла за субсидованою орендною платою у разі виселення або бездомності. Нерідкі випадки неналежної госпіталізації, пов'язаної з економічними причинами чи іншими соціальними проблемами, що призводить до особистих страждань і незручностей для людей похилого віку та невиправданих економічних витрат для громади. Відсутність і неналежна підтримка з боку соціальних служб і служб охорони здоров'я часто перетворюється на об'єктивне порушення права на проживання у власному домі: подумайте про сотні тисяч людей похилого віку, обмежених архітектурними бар'єрами, найпоширенішою з яких є відсутність ліфт для тих, хто живе на високих поверхах».

Набагато більше міститься в першому розділі, але, підсумовуючи, я вказав два крайні приклади, які добре описують цей перший розділ: від права не зазнавати насильства, жорстокого поводження та обмежень до можливості залишатися вдома та вибирати як і з ким жити. З цих потреб починається необхідна радикальна реформа.

Права на відповідальну допомогу

Другий розділ, у перших двох статтях, також окреслює права та обов'язки щодо відповідальної допомоги, зазначаючи, що «2.1 Людина похилого віку має право брати участь у визначенні шляхів догляду, видів лікування та вибирати методи надання медичної допомоги. та соціальної допомоги. Медичні та соціальні заклади та працівники зобов'язані надати літній людині всі можливості надання медичної та соціальної допомоги».

У сучасній складності терапевтичних шляхів є право на знання можливих альтернатив, плюсів і мінусів кожної з них. Можна сказати, що навіть у сфері допомоги необхідно сформулювати інформовану згоду, необхідний запобіжний засіб від ризику невірної інформації, якщо вона не є відверто підробною, або просто її відсутності. Саме в цьому напрямку рухаються наступні статті, зазначаючи, що «2.3 Літній людині має бути гарантовано право на інформовану згоду щодо лікування, як це передбачено чинним законодавством. 2.4 Обов'язком лікарів та медичних працівників є надання літній людині всієї необхідної інформації та професійних навичок щодо її фізичного та когнітивного стану. 2.5 Установи зобов'язані вживати адекватних та ефективних заходів для запобігання зловживанням».

Приклади, наведені у відповідному коментарі, є яскравими в цьому відношенні: «є часті випадки, коли згода адміністратора служби підтримки необґрунтовано запитується на надання медичної допомоги, навіть якщо літня людина здатна її висловити, а також випадки, коли інформація про стан здоров'я надається лише родичам, а не особам похилого віку чи іншим суб'єктам, зазначеним ними».

Наступні статті мають на меті гарантувати літнім людям таку ж якість догляду, як і молодшим; що умови догляду не викликають парадоксальним чином інвалідність або втрату самодостатності; терапія та допомога також завжди є

цїлі відновлення та повернення до колишніх умов здоров'я та життя. Надання домашнього догляду є гарантією саме по собі: ми добре знаємо, що інституціоналізація є невід'ємним фактором фізичної та психічної неповносправності: так званий постільний режим, стани розгубленості, які неминуче супроводжують відокремлення від дому, нерухомість, до якої людина змушена, зміна дієти, різні ритми сну, бідність видів діяльності, які можна здійснювати, об'єктивна соціальна ізоляція, щоб згадати лише про найважливіші змінні. Це є обґрунтуванням наступних статей: «2.6 Люди похилого віку мають право на високоякісний догляд та лікування, які відповідають її особистим потребам і бажанням. 2.7 Людина похилого віку має право на належний та ефективний доступ до будь-яких медичних послуг, які вважаються необхідними відповідно до стану її здоров'я. 2.8 Людина похилого віку має право на догляд і турботу в середовищі, яке найкраще гарантує відновлення порушеної функції. 2.9 Обов'язком закладів є боротьба з будь-якою формою медичної допомоги та допомоги залежно від віку».

На жаль, широко поширена в інших європейських країнах тенденція відмови літнім людям у якісному догляді набуває поширення і в Італії. Пандемія виявила тривожні тенденції в цьому сенсі: від «контракту», який нідерландські лікарі пропонують своїм літнім пацієнтам – тривала штучна вентиляція легень або евтаназія у випадку COVID – до обмежень доступу до інтенсивної терапії, письмово викладених у Швейцарії та Іспанії для пацієнтів старше 75. Галерея жахів була б дуже довгою. Дослідження eCancer Medical Science показує, що лише половина людей похилого віку в Європі отримує чудову допомогу від раку, призначену для молодих людей. І як це не парадоксально, але в літньому віці новоутворення зустрічаються набагато частіше! Однак навіть не варто турбуватися про пандемію та вибір, який її супроводжував, або про форми раку. На жаль, розглянемо лише звичайне, принаймні в англійських лікарнях, на основі даних парламентського омбудсмена та Daily Telegraph: пацієнтів похилого віку залишають без їжі та води, їхні рани залишаються відкритими, а пов'язки не змінюють, пацієнтів не миють, там це жахливо неадекватний спосіб їх очищення, залишаючи людей просоченими сечею або лежачими в ліжку у своїх фекаліях, за відсутності знеболюючих препаратів, з неправильною терапією, або людей, які залишають на підлозі після падіння, і так далі.

Стаття Daily Telegraph описує таке насильство як норму в англійських лікарнях і підтверджує те, що багато сімей знали і на що скаржилися роками. Повідомляються дані за 2010 рік, задовго до пандемії, і, звичайно, не в режимі надзвичайної ситуації. Є небезпека, яку потрібно відбудувати, щоб уникнути подібних жахів і втрат людства. Газета намагається дати гарантії для всіх: що немає нестачі в лікуванні, що вони мають на меті зцілення, коли це можливо, що завжди дбають про полегшення всіх форм страждань і болю. Останній пункт був визнаний Комісією настільки важливим, що його фактично було включено до першого розділу, де ми знаходимо такий текст: «Людина похилого віку має право на доступ до паліативної допомоги, відповідно до принципів збереження гідності, контролю. болю та страждань фізичних, розумових чи психологічних до кінця життя. Ніхто не повинен бути покинутий на порозі останнього переходу».

Він супроводжується таким коментарем: «Зростаюче старіння населення, еволюція епідеміологічної картини та прогрес медичної науки викликають необхідність гарантувати людям похилого віку адекватний доступ до паліативної допомоги та оновлення людського, соціального та духовного. Як підкреслюється в міжнародній довідковій літературі, поряд із загальними елементами, на яких базується паліативна допомога (раннє виявлення, багатоаспектність оцінки та лікування, безперервність догляду та індивідуальне планування шляхів лікування та допомоги), необхідно враховувати

специфіка потреб, які виражають пацієнти похилого віку, і способи їх прояву. У цьому сенсі слід враховувати, що самотність завжди є важким станом, але в хвилини слабкості та хвороби це ще більше. З боєм нестерпно; ми віддаємо перевагу смерті, а не стражданню. Звідси часто починається запит на еутаназію. Члени сім'ї, громадські організації, громада мають обов'язок не відносити потреби вмираючої людини до сфери медицини, а гідно й з любов'ю супроводжувати її на останніх етапах життя».

Боротьба з боєм проходить через усі три розділи нашого тексту: це водночас право, захист допомоги та піклування, людський і соціальний супровід у свідомості того, що біль не можна і не можна відчувати на самоті. З цього бажання, яке належить кожному, просто щоб про нього піклувалися найкращим чином і супроводжували різні життєві труднощі, походить пропозиція Комісії щодо нової моделі опіки, близької до дому, уважної до соціальних питань, стурбованої профілактика, пошук синергії. Ми краще розуміємо це, досліджуючи те, що повідомляється в третьому розділі Хартії.

Право на активне стосункове ЖИТТЯ

Початок третього розділу повністю присвячений гарантії життя в стосунках, свободі вибору форми співіснування, боротьбі з дискримінацією та підтримці тих, хто піклується про людей похилого віку, зазначаючи, що «3.1 Літня людина має право на активне життя в стосунках. 3.2 Людина похилого віку має право жити з ким забажає. 3.3 Інститути та суспільства зобов'язані уникати будь-якої форми ув'язнення, гетто, ізоляції по відношенню до людей похилого віку, що заважає їм вільно спілкуватися з людьми всіх вікових груп, присутніх серед населення. 3.4 Обов'язком установ є гарантувати підтримку сім'ям, у яких є люди похилого віку та які мають намір продовжувати заохочувати спільне проживання. 3.5 Інститути та товариства зобов'язані гарантувати емоційну безперервність людей похилого віку через відвідування, контакти та знайомства з їхніми родичами або з тими, з ким вони мають емоційні стосунки».

Тут переплітаються три надзвичайно важливі теми: усвідомлення того, що літня людина у своїй вразливості ще більше залежить від стосунків і прихильності, від мережі щоденних контактів, яка її оточує та підтримує, боротьба з будь-якою формою маргіналізації та виключення, підтримка тих, хто підтримувати це. Дуже часто ми забуваємо про справжню пандемію самотності та соціальної ізоляції, яка передувала пандемії COVID 19 і яка разом із вірусом буквально вибухнула в помешканнях. Право не бути самотнім (і обов'язок не залишати нас самих) збігається у літніх і немічних з правом на здоров'я і навіть на життя. Наукова література повна досліджень, які демонструють сильний зв'язок між самотністю та серцево-судинними захворюваннями, втратою автономності, деменцією, депресією та багатьма іншими розладами у людей старше 65 років. Ось чому це ще серйозніше, що багато людей залишаються на самоті серед соціальної нехтування, що швидко й невблаганно стає питанням охорони здоров'я. Члени сім'ї та опікуни також часто залишаються на самоті, ці численні та дорогоцінні опори, які, однак, мають утримувати решту сім'ї, працювати та забезпечувати потреби своїх близьких без сторонньої допомоги.

Висновки

Ці три проблеми знайшли велике місце в пропозиції щодо реформи Комісії. Основу безперервної допомоги, яку ми розробили, фактично складають мережі та служби моніторингу для найбільш вразливих і найстаріших, 4 мільйонів людей старше 80 років, яких ми хотіли б бачити залученими. Я наводжу тут уривок із підсумкового документа: «Ці (мережеві) послуги по суті складаються з багатовимірної процедури оцінки на рік (таким чином наближаючи нас до європейських стандартів багатьох добродішних країн), що дозволяє нам визначати, де необхідно, персоналізований план догляду, а отже, входження в континуум, а також у цифрове відстеження. Ще три елементи характеризують цю низьку інтенсивність, але максимальну дифузій:

до. сприяння та запуск процесів соціальної інтеграції для систематичної боротьби із самотністю та соціальною ізоляцією, цифрової інклюзії (використання програм і програмного забезпечення, елементів телемедицини) та культурної інклюзії (курси, стажування, культурні заходи тощо)

б. Санітарна освіта, зміцнення здоров'я та профілактика

в. Допомога та підтримка в надзвичайних ситуаціях (спека, пандемії, стихійні лиха тощо)

Дослідження та експерименти за допомогою добре структурованих галузевих досліджень можуть підтвердити та кількісно оцінити переваги, відомі в літературі, а саме значне скорочення використання відділень невідкладної допомоги та госпіталізації, лікування в РА або ЮАР та найкраща очікувана тривалість життя в умовах самозабезпечення. Заплановані експерименти включатимуть велику вибірку та стануть першим кроком у процесі впровадження всього континууму та цифрових інструментів і систем, які будуть представлені».

Ще один момент, якому ми приділили багато енергії, – це «денні центри» для тих, хто страждає на деменцію чи інші хронічні патології, що призводять до інвалідності, розроблені з подвійною функцією центрів розваг і догляду, я б сказав, для міської, а також соціальної реконструкції. , з функцією вже «відновлювальної» і вже гостинної для цих людей. Ці структури також підтримують сім'ї та опікунів, які можуть отримати 8 годин на день, протягом яких піклуються про своїх близьких, і відкривається спокійний простір свободи для інших завдань.

Нарешті, пропозиція зобов'язує всю систему охорони здоров'я та соціальну систему докладати зусиль щодо прозорості та боротьби з незаконною діяльністю, щоб ситуації реальної експлуатації людей похилого віку в «незаконних» будинках (іноді справжніх концтаборах) без правил акредитації більше не допускалися. ., без прозорості та без контролю. Ми не хочемо забувати жахи, які ми бачили під час пандемії, і справді ми хочемо зробити це можливістю для глибоких змін і імпульсу до системи догляду, орієнтованої на дому.

Хартія окреслює те зріле громадянське почуття прав і обов'язків, яке "високе" суспільство і демократія повинні бути в змозі запропонувати своїм літнім громадянам. Це не утопічна пропозиція. Починаючи з найбільш уразливих верств населення, ставлячи їх у центр уваги, сприятиме інклюзивному та широкомасштабному розвитку: люди похилого віку також є перехрестям економік – цифрової, сфери послуг, економіки «зеленої» та економіки споживання.

Хартія прав людей похилого віку та обов'язків громади

Преамбула

Конституція Італії не передбачає спеціального захисту прав людей похилого віку. Її розробка в роки, коли проблеми людей похилого віку були менш актуальними в сьогоднішній публічній дискусії, сприяла тому, що в Конституційній хартії не було чіткого посилання на цю тему, яка обмежувалася наданням заходів соціального забезпечення у випадку старості. Також з цієї причини в останні роки різними способами було вирішено виправити цей недолік, наприклад, запровадивши мистецтво. Третім серед факторів недискримінації є вік.

Проте ставлення інституцій Європейського Союзу було іншим. Хартія основних прав, підписана в 2000 році, присвятила окрему статтю правам людей похилого віку, ст. 25, згідно з якою «Союз визнає та поважає право людей похилого віку вести гідне та незалежне життя та брати участь у соціальному та культурному житті». Це ефективна нормативна база, від якої можна перейти до глибоких роздумів, і інноваційна пропозиція, яка відповідає зростаючим і непоправним потребам людей похилого віку.

Крім того, слід сказати, що явна відсутність теми в нашій Конституції не заважає нам знайти надійні основи, на яких можна закріпити визначення прав людей похилого віку, починаючи, перш за все, з принципів солідарності та рівності. Людина похилого віку природно є частиною соціальних груп, і у відносинах з членами цих груп «обов'язкові обов'язки політичної, економічної та соціальної солідарності», закріплені в мистецтві, відповідають правам людей похилого віку. 2 та завдання, покладене ст. 3 до Республіки «усунути економічні та соціальні перешкоди, які, фактично обмежуючи свободу та рівність громадян, перешкоджають повному розвитку людської особистості та ефективній участі всіх працівників у політичній, економічній організації та соціальному розвитку країни»".

Отже, Конституція, хоч і не говорить прямо про людей похилого віку, все ж вимагає забезпечити належне заохочення та захист їхніх прав і виконання обов'язків щодо них.

Вартість картки

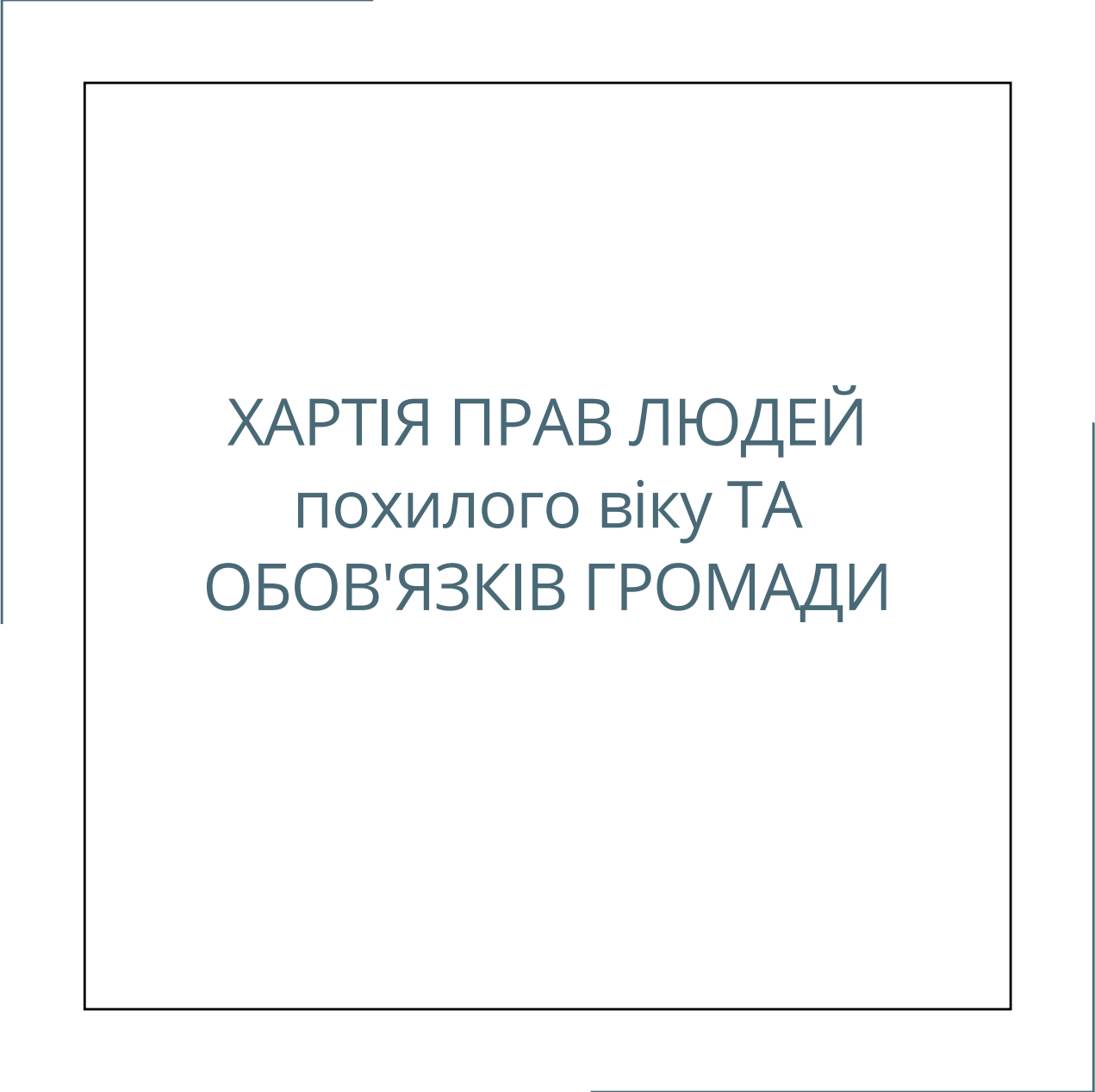
Хартія прав людей похилого віку та обов'язків громади, результат роботи створеної при МОЗ Комісії з реформування системи охорони здоров'я та соціально-медичної допомоги людям похилого віку, порівняно з простою

абстрактна заява про права людей похилого віку та обов'язки громади має намір зробити наступний крок у подвійному сенсі: якщо, з одного боку, вона прагне вплинути на правову систему, представивши законодавцю фундаментальні принципи та права, які може знайти офіційне визнання в конкретних нормативних актах, з іншого боку, він пропонує операційні та організаційні вказівки установам і операторам, покликаним піклуватися про людей похилого віку.

Хартія має на меті конкретно висловити вказівки, що містяться в деяких міжнародних документах, таких як Рекомендація Комітету міністрів СМ / Rec (2014) 2 державам-членам Ради Європи щодо сприяння правам людини літніх людей, прийнята 19 лютого 2014 року та Європейська хартія прав і обов'язків людей похилого віку, які потребують допомоги та довгострокового догляду, складена в червні 2010 року в рамках Європейської програми DAPHNE III проти жорстокого поводження з людьми похилого віку групою з 10 країн. в рамках проекту EUSTACEA.

Нарешті, Хартія має на меті полегшити знання людей похилого віку про їхні фундаментальні права та підвищити їхню обізнаність, а також про обов'язки, які покладаються на тих, хто вступає з ними у стосунки.

Це цілі, які можуть бути досягнуті негайно шляхом перекладу змісту Хартії на директиву від Президента Ради міністрів, щоб надихнути та керувати діями державних адміністрацій, а також шляхом можливої угоди на Об'єднаній конференції щодо поділитися ними з регіонами та місцевими товариствами.

ХАРТІЯ ПРАВ ЛЮДЕЙ похилого віку ТА ОБОВ'ЯЗКІВ ГРОМАДИ

1

Поважати гідність людини навіть у старості

1.1

Людина похилого віку має право самотійно, вільно, усвідомлено та свідомо визначатися щодо життєвого вибору та основних рішень, які її хвилюють.

1.2

Обов'язком членів родини та тих, хто спілкується з літньою людиною, є надання їй усієї інформації та знань, необхідних для вільного, повного та свідомого самовизначення з огляду на їхній фізичний та когнітивний стан.

Приклади та міркування

У літньому віці ми часто входимо в тінь, яка, очевидно, визначається станом здоров'я та слабкістю, але насправді є вираженням упередженого віку, згідно з яким люди похилого віку більше не мають здатності самотійно приймати рішення, а також керувати. незалежно від власного життя.

Необхідно відрізняти оцінку фізичної чи когнітивної залежності від передбачуваної нездатності приймати рішення, яка часто перетворюється на неявну дискваліфікацію.

Той факт, що літня людина втратила деякі фізичні та інструментальні здібності жити повсякденним життям (митися, їсти, користуватися грошима, транспортними засобами тощо), не повинен автоматично перетворюватися на судження про нездатність приймати рішення та автоматично замінюватися на рішення сім'ї, опікунів або адміністратора служби підтримки, зловживання, які відбуваються, наприклад, коли літня особа не має можливості вибрати тип і якість їжі, мати власні документи, що посвідчують особу, або електронний платіж.

1.3

Літня людина має право на збереження власної гідності навіть у випадках часткової або повної втрати самотійності.

1.4

Людина похилого віку має право на те, щоб її називали по імені та ставилися до неї з повагою та ніжністю.

1.5

Людина похилого віку має право на приватність, пристойність і повагу до скромності в актах догляду за собою та тілом.

1.6

Людина похилого віку має право на підтримку в її залишкових здібностях навіть у найбільш скомпрометованих і термінальних ситуаціях.

1.7

Людина похилого віку має право на доступ до паліативної допомоги, дотримуючись принципів збереження гідності, контролю над болем і стражданням, фізичним, психічним чи психологічним, до кінця життя. Ніхто не повинен бути покинутий на порозі останнього проходу.

Приклади та міркування

Зростаюче старіння населення, еволюція епідеміологічної картини та прогрес медичної науки роблять потребу гарантувати людям похилого віку адекватний доступ до паліативної допомоги та відновленої людської, соціальної та духовної підтримки. Як підкреслюється в міжнародній довідковій літературі, поряд із загальними елементами, на яких базується паліативна допомога (раннє виявлення, багатоаспектність оцінки та лікування, безперервність догляду та індивідуальне планування шляхів лікування та допомоги), необхідно враховувати специфіку потреб які виражають пацієнти похилого віку та способи, якими проявляються ці потреби.

У цьому сенсі слід враховувати, що самотність завжди є важким станом, але в хвилини слабкості та хвороби це ще більше. З болем нестерпно; ми віддаємо перевагу смерті, а не стражданням. Звідси часто починається запит на евтаназію. Члени сім'ї, громадські організації, громада мають обов'язок не делегувати потреби вмираючої особи лише на медичний вимір, але гідно та з любов'ю супроводжувати її на останніх етапах життя.

1.8

Ті, хто спілкуються з людьми похилого віку, зобов'язані

поводитися шанобливо, чесно, вдумливо та ввічливо, звертати увагу та приділяти належну увагу звітам та спостереженням людей похилого віку.

Приклади та міркування

Дуже поширеною звичкою, особливо в медичних установах, є звертання до людей похилого віку безособово та зневажливо. Називання літньої людини фальшиво конфіденційними іменами або заміна імені на ідентифікаційний номер є двома, очевидно, протилежними способами відношення, але обидва вказують на відсутність поваги до літньої людини. Це недолік, який часто проявляється у відсутності уваги до зовнішнього вигляду літньої людини: обмін одягом між особами, яким надається допомога, використання поганого та знеособленого одягу відноситься до цього типу насильства.

1.9

Людина похилого віку має право залишатися вдома якомога довше.

1.10

У разі відсутності або втрати житла літня особа має право на доступ до відповідних економічних вигод, щоб мати відповідне житло.

1.11

Обов'язком закладів є гарантувати адекватні послуги людям похилого віку в умовах особливого фізичного стану та стану здоров'я або наявності архітектурних бар'єрів.

Приклади та міркування

Право літньої людини залишатися вдома, а також вільно пересуватися як у приватному, так і в громадському просторі вимагає дедалі більшої прихильності до усунення архітектурних бар'єрів, втручання, яке дуже часто обумовлюється складними та громіздкими правилами та адміністративними процедурами, що фактично закінчується підризом права людей на мобільність. Право на дім і житло має також мати форму права на негайний доступ до житла за субсидованою орендною платою у разі виселення або бездомності. Нерідкі випадки неналежної госпіталізації, пов'язаної з економічними причинами чи іншими соціальними проблемами, що призводить до особистих страждань і незручностей для людей похилого віку та невиправданих економічних витрат для громади. Відсутність і неналежна підтримка з боку соціальних служб і служб охорони здоров'я часто перетворюється на об'єктивне порушення права на проживання у власному домі: згадайте сотні тисяч обмежених людей похилого віку.

архітектурними бар'єрами, найпоширенішим з яких є відсутність ліфта для мешканців високих поверхів.

1.12

Людина похилого віку має право на захист своїх доходів і майна з метою підтримки належного та гідного рівня життя.

1.13

Обов'язком установ є гарантувати людям похилого віку форми інтеграції доходів у разі часткової чи повної бідності чи недостатніх економічних ресурсів.

1.14

Гарантувати дієву безкоштовність медичної допомоги та соціальних і медичних послуг є обов'язком установ.

Приклади та міркування

Існують численні та повторювані зловживання щодо використання літніми людьми економічних та спадкових ресурсів. У зв'язку з цим втручання адміністратора служби підтримки не завжди виявляється доречним і часто виявляється радше моментом захисту активів, ніж особи.

Щодо фінансової гарантії основних рівнів медичної допомоги, використання соціальних послуг людьми похилого віку сильно залежить від наявності відповідних фінансових ресурсів з боку органу, який покликаний гарантувати їх отримання.

Крім того, соціальні та медичні послуги, що надаються державними установами, часто не задовольняють потреби людей похилого віку в догляді, тому вони змушені звертатися до приватних постачальників, що призводить до високих і не завжди прийнятних економічних витрат.

Це передбачає, з одного боку, можливість реформування критеріїв доходу для визначення економічної підтримки людей похилого віку, а з іншого – постійне зобов'язання дітей піклуватися про своїх літніх батьків, які перебувають у бідності.

1.15

Людина похилого віку має право звернутися за підтримкою та допомогою до людей, яким вона довіряє та вибирає їх у прийнятті фінансових рішень.

Приклади та міркування

Особливо, коли люди похилого віку страждають від когнітивних проблем, їм потрібна підтримка, щоб покращити свій рівень «фінансової грамотності», щоб вони могли зрозуміти правові та фінансові наслідки та прийняти обґрунтовані рішення щодо проблем зі здоров'ям, смерті родича або переїзду в іншу країну заклад догляду. Це особливо важливо, оскільки дозволяє літній людині не втрачати контроль над своїми фінансами та бути максимально незалежним у повсякденному житті.

1.16

Людина похилого віку має право на адекватну підтримку у прийнятті рішень, у тому числі через призначення особи, якій вона довіряє, яка на її прохання, відповідно до її волі та уподобань, допомагає у прийнятті її рішень.

Приклади та міркування

Здається, що стає все більш необхідним інформувати людей похилого віку та усвідомлювати їх право мати можливість обирати особу, якій вони довіряють, для прийняття власних рішень і піклування про їхні інтереси також щодо важливих аспектів їхнього життя, таких як здоров'я. Нещодавнє встановлення фігури «довіреної особи», яку можна вказати в DAT (попередній декларації про лікування), рухається в цьому напрямку, особи, яка не обов'язково має бути родичем чи адміністратором служби підтримки, але яка може бути вільно вказано в декларації. Такий вибір міг би сприяти більш широкому поширенню його використання по всій країні та зробити підписання декларацій літніми людьми ефективним.

2

За відповідальну допомогу

2.1

Людина похилого віку має право брати участь у визначенні шляхів догляду, видів лікування та вибирати методи надання медичної та соціальної допомоги.

2.2

Медичні та соціальні заклади та працівники зобов'язані ознайомити літню людину з усіма доступними можливостями для надання медичної та соціальної допомоги.

Приклади та міркування

Здійсненню цього права не сприяє різний, не завжди адекватний, вибір щодо охорони здоров'я та соціального обслуговування. Наприклад, якщо пацієнт вирішує залишитися вдома замість госпіталізації до закладів соціальної та медичної допомоги, усі витрати на охорону здоров'я повинні нести пацієнт або його/її сім'я через недостатню пропозицію медичної допомоги вдома та послуг інтегрованого догляду. Економічні зобов'язання державних установ, спрямовані на забезпечення свободи та рівності вибору між різними формами охорони здоров'я та соціально-медичної допомоги, здаються бажаними, якщо не необхідними. Вибір середовища догляду має здійснюватися відповідно до побажань літньої людини, яка отримує догляд, і в гармонії з її потребами та фінансовими можливостями. Непоодинокими є випадки зловживань, як-от практика переведення людей похилого віку, які потребують реабілітаційного догляду, до реанімаційних відділень, переведення часто здійснюється без згоди зацікавленої сторони.

2.3

Літній людині має бути гарантовано право на інформовану згоду щодо лікування, як того вимагає чинне законодавство.

2.4

Обов'язком лікарів та медичних працівників є надання літній людині всієї необхідної інформації та професійних навичок щодо її фізичного та когнітивного стану.

2.5

Інституції зобов'язані вживати адекватних та ефективних заходів для запобігання зловживанням.

Приклади та міркування

Часті випадки, коли необґрунтовано запитується згода адміністратора служби підтримки на надання медичного лікування, навіть якщо літня людина здатна її висловити, а також випадки, коли інформація про стан здоров'я надається лише родичам та не для людей похилого віку чи інших предметів, які вони вказали.

2.6

Людина похилого віку має право на високоякісний догляд і лікування, які відповідають її особистим потребам і бажанням.

2.7

Людина похилого віку має право на належний та ефективний доступ до будь-яких медичних послуг, які вважаються необхідними відповідно до стану її здоров'я.

2.8

Людина похилого віку має право на догляд і турботу в середовищі, яке найкраще гарантує відновлення порушеної функції.

2.9

Обов'язком закладів є боротьба з будь-якими формами медичної допомоги та допомоги залежно від віку.

Приклади та міркування

Допомога та догляд для людей похилого віку повинні бути гарантовані, наскільки це можливо, вдома, оскільки це середовище, яке найкраще стимулює відновлення або підтримку порушеної функції, забезпечуючи всі медичні та соціальні переваги, які вважаються практичними та доречними. Госпіталізація літньої людини в лікарню або реабілітаційний заклад має відбуватися на весь період, суворо необхідний для догляду та реабілітації, маючи чітке розуміння того, що повернення додому є пріоритетною метою.

2.10

Медичні та соціальні працівники зобов'язані підтримувати незалежність і самостійність літньої людини, яка потребує догляду.

2.11

Медичні та соціальні працівники мають право отримати професійну підготовку, яка відповідає потребам людей похилого віку.

Приклади та міркування

Деякі практики охорони здоров'я, такі як підйом пацієнтів з ліжка лише за наявності обслуговуючого персоналу, заохочення людей лежати прикутими до ліжка, щоб уникнути падінь, аж до застосування форм обмеження, ефективно обмежують і не сприяють автономії людей похилого віку. Така поведінка часто виправдовується причинами організації роботи, які в кінцевому підсумку переважають над повагою до людини.

3

Для активного життя стосунків

3.1

Літня людина має право на активне життя.

3.2

Літня людина має право жити з ким забажає.

3.3

Інститути та суспільства зобов'язані уникати будь-якої форми ув'язнення, гетто, ізоляції по відношенню до людей похилого віку, що заважає їм вільно спілкуватися з людьми всіх вікових груп, присутніх серед населення.

3.4

Обов'язком установ є гарантувати підтримку сім'ям, у яких є люди похилого віку та які мають намір продовжувати заохочувати спільне проживання.

3.5

Інститути та товариства зобов'язані гарантувати емоційну безперервність літніх людей через відвідування, контакти та знайомства з їхніми родичами або з тими, з ким вони мають емоційні стосунки.

Приклади та міркування

Можливість активного життя в стосунках не гарантується не лише тоді, коли люди перебувають у своїх домівках або в закладах догляду з обмеженою можливістю зустрічей і побачень, але й коли заклади догляду відокремлені від життя сусідів. Таким чином, інституції та громади мають взяти на себе зобов'язання сприяти плідним стосункам між молоддю та літніми людьми на всіх рівнях і стимулювати численні форми інтеграції.

3.6

Людина похилого віку має право захищати свою психофізичну цілісність і бути захищеною від усіх форм фізичного та морального насильства та неналежних форм фізичного, медикаментозного та зовнішнього обмежень, а також жорстокого поводження та навмисної чи ненавмисної недбалості.

3.7

Ті, хто спілкуються з людьми похилого віку, зобов'язані повідомляти про будь-які форми жорстокого поводження, насильства та дискримінації щодо них.

Приклади та міркування

З метою рішучої боротьби з будь-якою формою насильства щодо людей похилого віку можна розглянути можливість запровадження обтяжуючих покарань у випадках морального та фізичного насильства, поганого поводження, позбавлення елементарного догляду, погроз, вимагання, приниження, залякування, економічного чи фінансового насильства, особливо якщо вони відбуваються в захищеному середовищі або в закладах догляду чи допомоги. Боротьба з усіма неналежними формами фізичного, фармакологічного та екологічного стримування видається особливо важливою.

Цей захист має бути забезпечений незалежно від того, чи відбувається насильство, жорстоке поводження чи зневага вдома, в установі чи деінде.

Найефективнішою формою запобігання цьому типу насильства є не використання простих форм технологічного контролю, таких як використання відеокамер, а можливість культивування життя стосунків та взаємодії з зовнішнім середовищем літніми людьми: присутність відвідувачів і волонтерів є найкращим захистом від зловживань, які можуть статися в закритих приміщеннях.

Іншим засобом профілактики є право людей похилого віку вибирати місця та людей, з якими їм жити, також за допомогою сприяння догляду вдома та послуг спільного проживання як можливостей, доступних кожному.

3.8

Людина похилого віку має право брати активну участь у суспільному житті також через гнучкі форми роботи, які відповідають її умовам і можливостям, або через волонтерську діяльність.

3.9

Людина похилого віку має право зберегти можливість доступу до культурно-розважальних послуг, а також висловлювати свої думки та підвищувати свою культуру, навіть за наявності психофізичних обмежень.

3.10

Обов'язком установ є гарантувати цифрове включення, електронне навчання та сприяння навчальним послугам за допомогою ІТ.

Приклади та міркування

Гарантія цього права вимагає здійснення публічного захисту органами та адміністраціями, покликаними знайти відповідні рішення для уникнення процесів маргіналізації.

З цією метою заклади повинні надавати відповідні засоби допомоги, не лише ті, що надаються для людей із вадами зору чи слуху чи для мобільності, а й для соціальної та цифрової участі.

Крім того, конкретна можливість доступу до денних центрів, яку можна перевірити, є необхідною формою захисту цих прав.

Не можна забувати про право літньої людини займатися діяльністю, якій вона віддає перевагу, включаючи роботу та учнівство, хоча б і через відповідні та фактично практичні та доступні форми. Насправді поширене упередження призводить до переконання, що люди похилого віку нездатні до активності та відданості. З'являються наукові докази того, що активне старіння в літньому віці, здатне не тільки забезпечити довше виживання, але й уповільнити занепад, визначає більш обмежений попит на соціальні та медичні послуги та кращу якість життя.

3.11

Людина похилого віку має право на збереження та повагу до своїх переконань, думок і почуттів.

Приклади та міркування

Право людей похилого віку здійснювати релігійні обряди перешкоджає відсутності місць для відправлення культу, а також через постійне рішення закрити релігійні служби в місцях прийому та догляду.

3.12

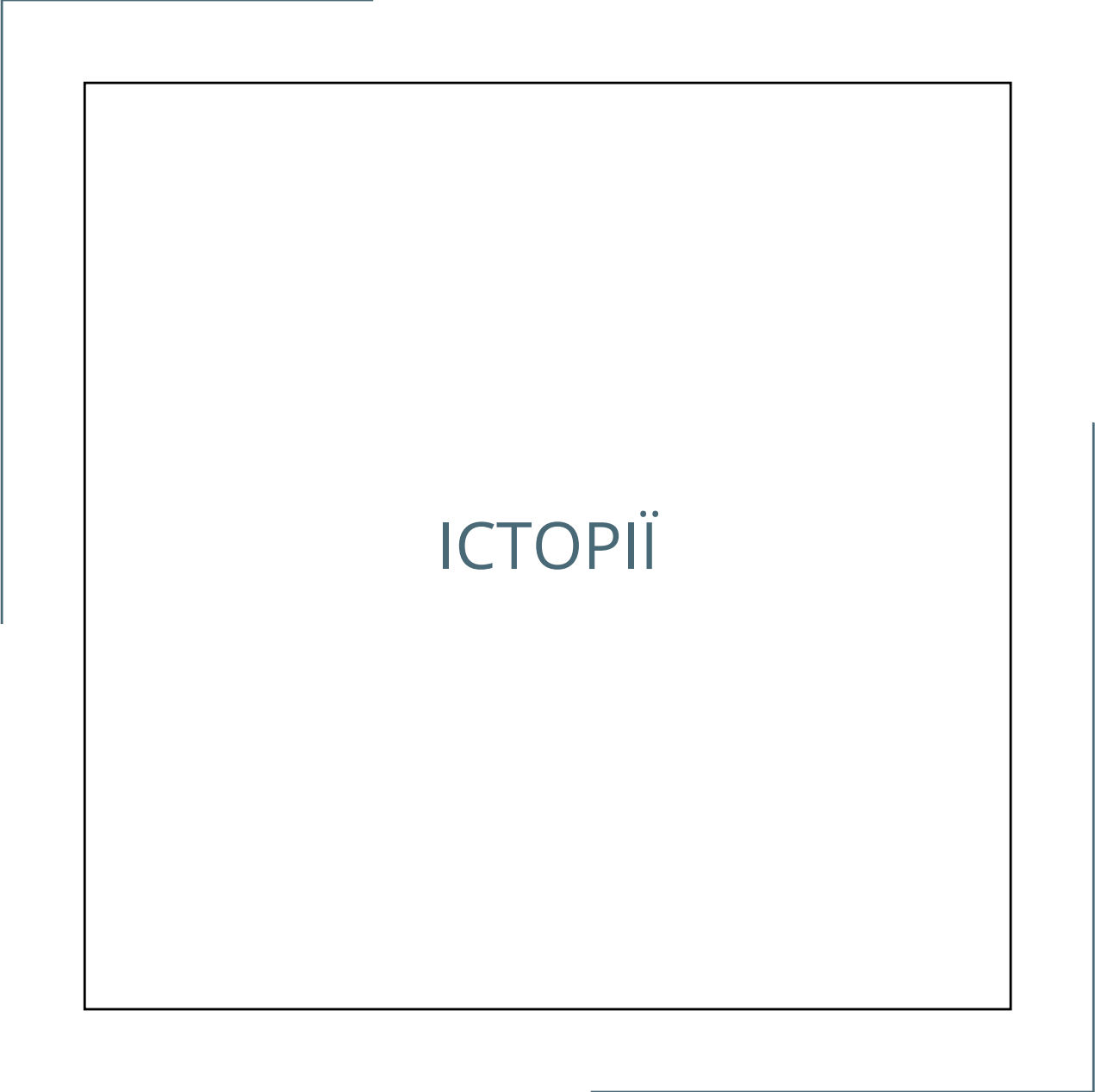
Людина похилого віку має право на вільне пересування та подорожі.

3.13

Установи зобов'язані вживати заходів для полегшення мобільності людей похилого віку та належного доступу до призначеної для них інфраструктури.

Приклади та міркування

Міське середовище не позбавлене перешкод і бар'єрів для мобільності людей похилого віку, які, як і інші слабкі люди, страждають від значних обмежень у пересуванні в транспортних засобах, у громадських і відкритих місцях. Таким чином, усунення будь-якої форми обмеження свободи пересування повинно бути зростаючим і постійним зобов'язанням з боку всіх державних установ.

ICTOPİİ

Історії | 1

Коли інші вирішують...

Маріо було 82 роки, і він мав деякі фізичні обмеження. Щоб пересуватися, йому потрібна була підтримка ходунків і допомога у туалеті. Він мав пристойний пенсійний дохід після 40 років роботи. Він також отримав допомогу на догляд за ним і жив у муніципальному будинку, який був призначений йому, коли він був ще молодим, а його синові було лише 15 років.

Кілька років тому його син переїхав жити до нього, оскільки його виселили з будинку, де він жив із сім'єю. Одного разу син починає розповідати батькові, що спільне проживання між ними більше неможливе, що вони з дружиною повинні ходити на роботу і не можуть піклуватися про нього вдень. Він пропонує йому дім престарілих, але Маріо намагається чинити опір.

Пропозиція сина, яка на той час була вже більш ніж пропозицією, засмучує його і, щоб відстояти свої права, він протистоїть їй усіма силами, іноді навіть дозволяючи своїй сварливій натурі знову вийти на поверхню. Маріо приймає таке ставлення, тому що він усвідомлює, що насправді він не зможе перешкодити пропозиції свого сина, яке зараз було прийнято. Він плаче, впадає у відчай, але змушений робити те, що наказує йому син: бере з собою сумку з одягом, телефоном, окулярами і, не розмовляючи, їде з сином у віддалений будинок, що межує з сільській місцевості та виходить на жваву дорогу. Коли він прибуває, його зустрічає помічник і показує йому кімнату, яку він мав ділити з двома іншими людьми. Деякі літні люди дивляться на нього, хтось вітається.

Тож його син залишається жити зі своєю родиною в громадському будинку на ім'я Маріо, а він, який більше не вважається членом сім'ї, змушений жити в закладі серед чужих, ізольований від усіх і від усього.

Єдине, що йому залишилося, це мобільний телефон, щоб підтримувати зв'язок. Тому він дзвонить комусь із знайомих і розповідає свою абсурдну історію, яка здавалася кошмаром, від якого він уже не міг прокинутися. Каже, що йому там було погано, некомфортно, що погано їли, адже їжі було мало і він постійно був голодний.

Через кілька днів син, дізнавшись про його телефонні дзвінки, йде в заклад і забирає телефон у батька. Він каже директору, що краще було б не тримати його, тому що ці дзвінки його розхвилювали і змусили почуватися погано.

Маріо більше не міг нікому розповідати ці речі, вони закрили його мовчанням.

Історії | 2

Скільки коштує змусити літню жінку добре одягнутися? Історії звичайного насильства.

Адальгіса працювала в кабаре з 20 років. Вона любила співати, танцювати і хвалилася всім, що зустрічала акторів, які згодом стали відомими. Всі робили їй компліменти за те, що у неї прекрасний голос і статура, які, як вона сама сказала: «не дарма, але я змусила всіх крутитися головою». Вона була дуже вишуканою в одязі і завжди говорила, що після закінчення війни вона нарешті змогла почати купувати новий одяг і стежити за модою того часу. Ці самі сцени вона завжди розповідала, сидячи, згорнувшись у простирадла, на ортопедичному ліжку 4-місної палати РДА, куди вона пролежала два роки, бо «більше не могла бути сама». «Але ви не можете ходити? Чому ти не встаєш?» Адальгіса жестом стишує голос і просить співрозмовника підійти трохи ближче. «Давайте тут говорити тихіше, навіть стіни мають вуха. Розумієте, я завжди одягався певним чином, ви не можете собі уявити, хто знає що, але ніколи жодна волосинка не була на місці, пляма на моїй сукні... тут мене змушують одягати спортивний костюм, бо кажуть, що це більш зручний. Але кому це зручніше? Для них. Я ношу спортивний костюм, і я думаю, що цей, який я ношу, навіть не мій, я казала, що ніколи в житті не використовувала спортивний костюм, він мені ніколи не подобався, я навіть ніколи не займалася гімнастикою, я вже трохи рухався під час танцю. Але тут усі в комбінезонах, чоловіки й жінки, часом стрижуться так коротко, що навіть не впізнаєш статі людини. З костюмом ми всі однакові, в армії я, очевидно, не служив, а тут гірше казарми. Я ніколи не приймаю відвідувачів, але так краще, тому що мені було б соромно бути в таких умовах. Я б хотіла мати елегантну сукню і піти гуляти містом». Скільки коштує державі, суспільству змусити літню жінку добре одягатися?

Історії | 3

Скільки коштує змусити літню жінку добре одягнутися? Історії звичайного насильства.

Фульвіо 79 років, він працював інженером, проектував ліфти. Був на заробітках у Швейцарії та Голландії. Згодом він став менеджером компанії в Спеції, а коли вона уклала контракти в Римі, охоче переїхав до столиці.

Пенсія дозволяє йому жити комфортно, але коли виникають перші проблеми зі здоров'ям, онуки радять переїхати в будинок.

«дуже хорошого» відпочинку, розташованого за межами Риму.

Фульвіо був дуже невпевнений і врешті-решт дозволив себе переконати, думаючи, що після першого періоду лікування він відновить свою енергію та повернеться додому. Так, тому що в нього був гарний будинок на площі Семпіоне. У той же період його племінники подали запит на адміністративну підтримку для Фульвіо, оскільки вони вважали, що було б краще мати когось поруч з ним у фінансовому управлінні та щоденному виборі. Про цю ініціативу він дізнався лише тоді, коли отримав повістку з цивільного суду Риму. Його племінники применшують це і наполягають, що це буде для нього важливою допомогою. Вони вважали, що, знаючи марнотратство їхнього дядька, хтось чужий був би кращим адміністратором служби підтримки, а не вони самі, яких дядько ніколи не хотів слухати.

Тому призначається адвокат, який несподівано проникає в його особисте життя навіть у найвіддаленіші куточки.

Ну, думає Фульвіо, тепер я хочу відстояти свої права і поясню, що перш за все я хочу повернутися додому, можливо, я заплачу сімейному помічнику, щоб той допоміг мені. Тож він готує гарну промову, але під час першої зустрічі він не бачить особливого бажання слухати адвоката, який, показавши постанову про призначення, поспішає отримати дебетову картку, документи та ключі від будинку. Фульвіо вважає, що, можливо, це був не той день, а може, це була лише перша зустріч, і продовжує думати, що якщо суддя так вирішив, то це означає, що так можна буде відстоювати свої права та вимоги.

Але після першої зустрічі Фульвіо більше не вдається знову поговорити з адміністрацією підтримки. Він просить керівництво будинку престарілих зателефонувати йому, але вони кажуть, щоб не хвилювалися, тому що він прийде. Фульвіо протестує, і вони кажуть йому бути обережним, що він говорить, тому що вони б повідомили про все адвокату. Потім він все розповідає друзям, які час від часу приходять до нього в гості. Ми не знаємо як, але їм вдається поговорити з адміністратором служби підтримки, і він у відповідь застерігає їх, щоб вони не продовжували піклуватися про Фульвіо та створювати для нього помилкові очікування. Він додає, що не хоче брати на себе відповідальність за повернення Фульвіо додому, і тому ця поточна ситуація є найкращою, очевидно, найкращою для нього.

Друзі Фульвіо вказують йому, що він володіє прекрасним будинком, у якому, також завдяки своїм доходам, він міг би добре жити. Адміністратор служби підтримки не хоче слухати розуму і повторює, що це добре, бо він уже вирішив. Вони наполягають на тому, що воля Фульвіо інша. Адвокат приходить у люті: «Але що буде, так і буде, треба бути реалістами, і тоді мені не доведеться перед вами звітувати, чому я прийняв таке рішення. Мені більше нічого додати». Фульвіо розмовляє з усіма лише про свій будинок, про можливість виходити на вулицю, але він більше не може поговорити зі своїм адміністратором служби підтримки та ніколи з ним не зустрічається. Він не може зрозуміти, як це можливо, що незнайомиць, якого ніколи раніше не бачили, може вирішувати все про нього, не прислухаючись до його волі.

Історії | 4

Щодо вибору адміністраторів підтримки... показова історія

Джованні майже 90 років і він має дуже чистий розум. Зокрема, зрозуміло одне: що він не хоче йти в інститут. Він повторював це всім, щоб завжди повторювати це собі. Майбутнє, безумовно, хвилювало його. Він був здоровий, але не мав родичів, лише добрий сусід, який виконував його покупки та інші доручення. І що він завжди винагороджував. Його будинок був дуже добре організований, але на третьому поверсі без ліфта йому стало важко вийти. Одного разу маленька яма на задньому дворі стала для нього фатальною. Він впав і зламав стегнову кістку.

Так почалася подорож, якої він завжди боявся. Сусідка, яка їде до нього в гості, розповідає йому про свої хвилювання щодо повернення додому: вона не могла б допомогти йому більше, ніж вона. Вона також розмовляє з лікарями та соціальним працівником у лікарні, пояснюючи, що вона може зробити дуже мало, і тоді є ще проблема управління пенсією, домашніми витратами та всім іншим, і він нікого не має. З цієї причини служби вирішують негайно зробити запит на адміністратора підтримки. Не те, щоб Джованні не міг вирішити, як розпоряджатися грошима та своїм майбутнім, але йому 90 років, і найпростіше, за відсутності родича, здається, довірити його інституційній особі.

Тим часом, як тільки гостра фаза пройде, його також вирішують перевести в інший заклад. Не зовсім реабілітація, тому що він літня людина, він піде на післягостру реабілітацію: менша інтенсивність реабілітаційного догляду. Тому він займається реабілітацією лише кілька хвилин на день, а решту годин проводить у ліжку: його ніхто не піднімає. Легко уявити, як ця реабілітація не допомагає йому суттєво відновити моторику.

Одного разу лікар із закладу підійшов до його ліжка і пояснив йому, що для нього краще продовжити лікування, переїхавши в інший заклад трохи за межами Риму, але дуже хороший, у напрямку Веллетрі. Для передачі йому довелося б підписати бланк, який вона йому наполегливо простягала: «ось тут треба розписатися».

Джованні вагається, він не розуміє, він хотів би поговорити про своє майбутнє, щоб підготуватися до повернення додому, він хотів би отримати пояснення щодо свого здоров'я, запитати, чому він досі не ходить... і багато іншого : коротше він хотів би з кимось поговорити. Але час для нього закінчився, лікар поспішає і вже почав звертатися до іншого пацієнта. Все, що він може сказати, це: але я б хотів повернутися додому. Лікар дивиться на нього жалібним поглядом, який залишає

щоб зрозуміти, що він буркнув: «Але, звичайно, він повинен залишитися тут зараз». Нарешті Джованні підписує, не знаючи, про що йдеться. Дав згоду на переведення до ОДА. Після того підпису проходять місяці, а йому більше ніхто нічого не пояснює. Він чекає продовження реабілітаційних процедур, але кожен день вони чомусь відкладаються. Одного разу біля його ліжка з'являється незнайомець: доброго ранку, я адвокат Б'янкі, мене призначили його адміністратором підтримки. Я подбаю про її пенсію та про те, що їй потрібно.

Джованні починає бачити вихід. «Ну я б хотів поїхати додому, я вже тут 5 місяців». Адвокат безреплічно відповідає: «Ще рано виходити, ще поговоримо. Тим часом я подбаю про оплату зборів за цей інститут. Побачимо. Я повернуся, щоб відвідати її, коли зможу, тому що тут далеко від Риму». Джованні просить суму грошей, тому що у нього нічого з собою немає, і йому може щось знадобитися. Відповідь адвоката ще більш лапідарна: «Та що тут робити з грошима? Нічого вам не бракує, вони про все подбають». Джованні все ще чекає, щоб хтось пояснив йому, чому він повинен залишитися там.

Історії | 5

Належний догляд у відповідному середовищі: вдома.

Як це часто траплялося з незаміжніми жінками минулого, незважаючи на зловмисне судження, яке їх оточувало, Марія, якій зараз 88 років, була сильною, незалежною та рішучою жінкою. І він досі є ним, незважаючи на свій похилий вік і безліч перипетій, які йому довелося пережити. Вона завжди жила сама, але це не завадило їй мати дуже задовільне соціальне та професійне життя. Культурна, старанна жінка, щойно закінчила школу, записалася на курси машинописної машини, щоб якнайшвидше почати працювати та самостійно забезпечувати себе. Тож це, звичайно, не були часи великих можливостей для жінок, які хотіли розпочати блискучу професійну кар'єру. І ось, ще молода, закінчивши навчання, вона була прийнята на роботу до Християнських демократів, де незабаром залишила свій слід. Він познайомився з Альдо Моро і увійшов до його секретаріату, де залишався надовго. Його життя було дуже активним і дуже задоволеним. Він купив собі гарний будинок у Римі, поблизу площі Клодіо, району тих, хто займається адвокатською діяльністю, і де він живе досі. Два роки тому, вже в похилому віці і давно на пенсії, у Марії почалися серйозні проблеми зі здоров'ям, для яких їй знадобилася безперервна серія обстежень. Нічого спеціального чи складного, лише необхідність повторити деякі аналізи, наприклад вимірювання показників крові, щоб тримати ситуацію під контролем. Хоча їй не бракувало певних фінансових можливостей і вона це зробила

запитуючи послугу на дому, їй сказали, що їй доведеться вдатися до лікарні. А після госпіталю, як у безперервному замкнутому колі, була передача в РДА, де їй довелося провести багато місяців і де, можливо, їй судилося залишитися назавжди. Все для частих і регулярних перевірок крові!

Це виглядало як кафкіанська ситуація без виходу. Тим часом в ОДА стан здоров'я Марії погіршувався: вона впала в депресивний стан і почала відчувати розгубленість. Крім того, здавалося, що її родичі не були зацікавлені в її поверненні додому, навпаки.

Лише завдяки чуйному та уважному соціальному працівнику, який згодом став її адміністратором служби підтримки, Марії вдалося повернутися додому п'ять місяців тому, де вона зараз живе з румунською опікункою, милою та водночас енергійною, яку вона називає «моя дівчинка».

Історії | 6

Драма COVID 19: історії ізоляції та нової свободи

Аурелії 85 років, і вона 5 років жила в будинку престарілих у центрі густонаселеного району Риму. У нього дуже насичене стосункове життя. Щодня вона ходить до друзів, обходить магазини і довго розмовляє з місцевими торговцями, які їй не знають, ходить за порадою до свого лікаря, який також став довіреною особою. Приходить пандемія, і двері інституту зачиняються: вийти вже не можна. Навіть коли минув період більших обмежень на пересування людей, покинути інститут не можна. Той, хто йде, більше не може повернутися. Аурелія почувається пригніченою цією ситуацією, але усвідомлює надзвичайну ситуацію, з якою переживає весь світ, і трагедію, яка переповнила життя багатьох. Він трохи скаржиться, але намагається чинити опір, чекаючи кінця цієї жакливого епідемії. Але з новою хвилею пандемії вірус потрапив і в будинок престарілих, де вона жила: захворіли майже всі люди похилого віку та літні сестри-черниці в будинку. Аурелія теж позитивна, але, на щастя, їй вдається подолати хворобу без госпіталізації. Натомість інших людей похилого віку в інституті та навіть літніх монахинь змушують госпіталізувати, а деякі ніколи не повертаються, можливо, шість, і помирають.

Аурелія шокована, і, коли кількість інфекцій починає зменшуватися, а обмеження послаблюються до літа, вона просить вийти так само, як усім громадянам Італії дозволено залишати свої домівки та вільно пересуватися.

Їй знову сказали, що їй заборонено виходити, і якщо вона це зробить, то не зможе повернутися. Тож через кілька днів пакуйте валізи,

забронуйте номер у готелі типу «ліжко та сніданок» і перейдіть через двері інституту, щоб повернути втрачену свободу. Вона це зробила.

Історії | 7

Коли справжньою хворобою є самотність, а коли дружба та близькість можуть змінити ситуацію

Маріса та Антоніо були дружньою парою. Довгий і загалом щасливий шлюб, хоч і з жалем про відсутність дітей. Вихід на пенсію та старість збільшили кількість годин, проведених разом. Прихильність була такою ж, як завжди, і вони складали одне одному багато компанії. Час від часу вони говорили один одному, що їм пощастило, тому що вони не самотні, і що самотність дуже погана, коли ти слабкий і вже немолодий.

Антоніо був добрим і турботливим чоловіком, ніжним до своєї партнерки, навіть коли, коли вона подорослішала, вона почала відчувати ознаки хвороби. Він вірно допомагав їй у її недугах. У них вдома, якомога довше. Проте з часом Маріса виявляла дедалі тривожні ознаки розгубленості: полонена своїми кошмарами та страхами, вона майже не помічала інших. На кого міг розраховувати її чоловік? Він теж постарів і не мав необхідної підтримки. Зрештою, через розпач, йому довелося прийняти перспективу госпіталізації.

Маріса була госпіталізована далеко від дому, за містом, за тридцять кілометрів. Однак Антоніо продовжував відвідувати її щодня. Він не міг обійтися без неї, почувався самотнім, і, перш за все, вона була єдиною прихильністю, яка у нього залишилася. Тож щодня він їздив на автобусі, який їхав державною дорогою, серед пагорбів, вкритих оливковими деревами. Він терпів вигини й нерівності, байдужий до такої краси, замкнувшись у своїх думках.

Одного разу перед інститутськими воротами його серце не витримало. Він помер від серцевого нападу тут же, за кілька метрів від дружини, яка так і не дізналася і не зрозуміла, що з ним сталося. Зараз йому було вісімдесят п'ять років.

Маріса продовжувала називати його ім'я. Іноді вона почувалася зрадженою; частіше він уявляв, що сталося щось погане, і впадав у відчай. Ніхто не хотів витрачати час на пояснення їй того, що сталося. Його ридання змішувалися з голосами багатьох інших пацієнтів. Через короткий час вона теж померла. На самоті.

Історії | 8

Лист Марії

Багато років тому палкий лист-звернення від літньої жінки, госпіталізованої в лікарню, було опубліковано в численних національних і місцевих газетах, що, здається, добре підсумовує зміст і цілі документа. Нам здається важливим помістити його в кінці нашої роботи через його виразність і ясність.

Мені майже сімдесят п'ять років, я живу сама в своєму будинку, в тому самому, в якому залишилася з чоловіком, в якому залишилися мої двоє дітей, коли одружилися.

Я завжди пишався своєю автономією, але деякий час це не так, як раніше, особливо коли я думаю про своє майбутнє. Я все ще самодостатній, але як довго? Я усвідомлюю, що з кожним днем жести стають дещо менш невимушеними, навіть якщо вони все ще говорять мені: «Якби я був таким, як вона в її віці...». Ходити робити покупки та доглядати за домом все більше втомлює мене.

І тоді я думаю: «Яке моє майбутнє?». Коли я був молодим, відповідь була проста: з донькою, з зятем, з онуками. Але як це зробити зараз, коли маленькі будинки та родини, де всі працюють? Тож і зараз відповідь проста: інститут.

Це дратує, це всі говорять, але всі також знають, і не говорять, що ніхто не захоче залишати свій дім, щоб піти жити в заклад.

Я справді не можу повірити, що тумбочка – це краще, вузьке місце, абсолютно анонімне життя вдома, де кожен предмет, картина, фотографія, нагадує і наповнює навіть день без особливих новин. Я часто чую, як кажуть: «Ми його помістили в гарний заклад, для його ж блага». Може, вони й щирі, але не там живуть.

Давайте також визнаємо, що ми не опиняємося в одному з тих телевізійних новин, де вам навіть важко дати води, якщо ви відчуваєте спрагу, або ж погано поведуться з вами лише тому, що вони розчаровані роботою, яку вони виконують.

Але я справді не думаю, що заклад — це відповідь тим, хто трохи хворий і, головне, самотній.

Чи справді те, що ти раптово живеш із незнайомими, небажаними та невибраними людьми, є способом подолати самотність? Я добре знаю, як жити в закладі. Буває так, що хочеш відпочити, а не можеш, тому що не можеш терпіти чужого шуму, кашлю, звичок, відмінних від твоїх.

Кажуть, коли ви старієте, ви стаєте перебільшеним. Але не буде перебільшенням уявити, що якщо ви хочете читати, є ті, хто хоче вимкнути світло, або якщо ви хочете

подивіться програму, або подивіться іншу, або вона не на часі.

У притулку ускладнюються навіть найбанальніші проблеми: щодня мати газету, лагодити окуляри відразу, коли вони розбиваються, купувати речі, які тобі потрібні, якщо ти не можеш вийти.

Часто буває, що після прання міняють твою білизну на чужу, і тоді ти не можеш залишити нічого свого. Що ще гірше — якщо припустити, що їсти не погано — ви не можете вирішити майже нічого: коли вставати і коли залишатися спати, коли вмикати і вимикати світло, коли і що їсти. А потім, коли людина стає старшою (і стає ще більше збентежена, тому що відчувається менш красивою, ніж колись), вона змушена мати все спільне: хворобу, фізичні слабкості, біль, без будь-якої інтимності та будь-якого сорому.

Є ті, хто каже, що в інституті «все маєш, нікого не обтяжуючи». Але це неправда. У вас немає всього, і це не єдиний спосіб не турбувати своїх близьких.

Альтернативою може бути: можливість залишатися вдома з певною допомогою, а коли ви відчуваєтеся гірше або захворієте, мати можливість допомагати вдома протягом необхідного часу. Насправді є багато з нас, хто міг би залишатися вдома, навіть маючи лише невелику допомогу чи медичну допомогу вдома. І неправда, що все це занадто дорого коштує. Ці послуги коштують у три-чотири рази менше, ніж мій можливий прийом до закладу тривалого догляду чи установи. Буває, що потрапляєш в заклад і навіть не вирішуєш. Я не розумію, чому ви вважаєте бажання заповіту, а вас не слухають, поки ви живі, якщо ви не хочете йти в заклад.

Я чув по телевізору, що тут, в Італії, були виділені тисячі і тисячі мільярдів на будівництво нових інститутів. Якби я жив у халупі, я теж був би щасливий. Але у мене є будинок і ліжко, у мене вже є своє «спальне місце», не потрібно створювати нові кухні, щоб готувати мені обід, ви можете використовувати мою. Мені не потрібно будувати нову велику кімнату для перегляду телевізора, у мене вже є власний телевізор у моїй кімнаті. Мій туалет все ще працює добре. У моєму домі, у всякому разі, потрібні лише кілька поручнів і ручок на стіні: вам це обійдеться набагато дешевше.

Чого я хочу для свого майбутнього, так це свободи вибору, чи прожити останні роки свого життя вдома чи в закладі. Сьогодні я не маю цієї свободи. З цієї причини, хоч я вже й немолодий, я все одно хочу, щоб мій голос був почутий і сказав, що я не хочу йти в інститут і що я нікому цього не бажаю. Допоможіть мені та всім людям похилого віку залишитися вдома і померти серед своїх речей. Можливо, я проживу довше, я точно буду жити краще.

Марія.

